

ΟΛΓΑ, (ταραγμένη).—«Περικτῆρ;...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ κἀνῃς νὰ λυτηθῶ ἀκόμη περισσότερο...
ΟΛΓΑ.—Δὲν σὲ καταλαβαίνω...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—«Ἐλα, πῆς τὴν ἀλήθεια... Ἐξέρεις ὅλα τὰ μυστικά μας... Νομίζεις λοιπὸν διὲν τὸ ἔξωρα;... Παντρεθῆκα μὰ γυναικὰ πᾶρα πολὺ νέα... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἤμουν ἐχαριστημένος πὸς μὸς ἔδωσε διω-τόρια χρόνια ἐπιτυχίας... Ἦταν τὸ ἄρωμα τῆς ζωῆς μου, μὰ ξέρεις πόσο λίγο κρατᾶει ἓνα ἄρωμα... Ὅταν λοιπὸν ἔδωσε ἡ ἐτυχία μας, ἐγὼ ξαναγύρισα στὲς μελέτες μου καὶ τὴ σιωπηρὴ ζωὴ μου καὶ ἐκείνη στὴ δική της. Ἡ Ἐβελίνα ἦταν γεννημένη γιὰ τὸν ἔρωτα... Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ κόντροφορὸς ἐνὸς καθηγητοῦ...
ΟΛΓΑ.—Ὁ Ροβέρτε, δὲν ἔχεις δικαίω...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ὅχι, καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, Ὅλγα, ὅτι δὲν ἔχω νὰ κρίνω τίποτα ἀπὸ σένα... Μὲ συγχαίνει μάλιστα αὐτὴ ἡ φροντίδα σου νὰ πάρῃς τὰ γράμματά της Ἐβελίνας... Νομίζεις ὅτι δὲν ἤξερα τίποτα καὶ ὅτι ἔτσι θὰ ἐξακολούθουσα νὰ ζῶ μέσα στὴν αὐταπάτη...
ΟΛΓΑ.—Μὰ, τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ζούσατε μαζί της...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τὴν ἀγαποῦσα ἀκόμη, Ὅλγα! Τὴν ἤθελα κοντὰ μου καὶ ἄς ἀγαποῦσε ἐκεῖνη ἕναν ἄλλο... Ἦξερα μάλιστα ποῖος ἦταν... Ἐξῆρα πολὺ καλὰ ποικιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ γράμματά σου πὸς κρατᾶς στὸ χέρι σου... Εἶνε δικὰ του! Ἄν ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο κάποιος πὸς εἶνε πὸς δυστυχισμένος ἀπὸ μένα, εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε ἡ Ἐβελίνα, αὐτὸς πὸς τὴν ἔχασε... Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἦταν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἔκανε...
ΟΛΓΑ.—Ροβέρτε, γιατί δὲν ἔλεγες τίποτα;...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τὴν ἀγαποῦσα! Ἐκείνη ὅμως ἦταν νέα καὶ ἐγὼ ἔνας γέρος! Μὰ, δὲν ἐξελθούμαι κανένα... Κανείς δὲν φταίει... Ἔτσι εἶνε ἡ ζωὴ!...
ΟΛΓΑ, (δειλά).—Ἄν ἤξερες, Ροβέρτε, πόσο ὑπέφεραν!...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τὸ καταλαβαίνω!... Ὅλοι μας ὑποφέραμε, γιατί ζούσαμε μέσα στὸ πῦμα... Ὅτι ἐκεῖνοι ἦταν τὸ θάρρος νὰ μὸς ποῦν: «Ἄρῃσέ μας νὰ ζήσουμε μόνοι...», οἷτε ἐγὼ πάλι εἶχα τὴ δύναμη νὰ τοῦς ποῦ: «Ἐίσαστε ἐμῶν, δὲν σὰς κρατῶ!»... Ὅλοι μας σταθίσαμε δειλά καὶ ἀνανδροῖ... Περιμένουμε πάντα νὰ συμβῇ κάτι, σὰν νὰ μποροῦσε νὰ ληθῇ μόνο του αὐτὸ τὸ τραγικὸ πρόβλημα. Καὶ μὰ ἡμέρα, ἦρθε ὁ θάνατος καὶ τελείωσαν ὅλα πειά... (Ἀκούγεται ὁ θόρυβος ἐνὸς αὐτοκινήτου ἐξὸς τοῦ δρόμου).
ΟΛΓΑ.—Θὰ τὸν δεχθῆς λοιπὸν;...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί ὄχι;... Εἶνε πὸς δυστυχισμένος ἀπὸ μένα! (Μπαίνει ὁ Ἔρμαν).
ΕΡΜΑΝ, (ταραγμένος).—Ἀγαπητέ μου φίλε... (Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Ἐπειτα σφίγγει σιωπηλὸς τὸ χέρι τῆς Ὀλγας). Μὰ πῶς συνέβη;... Πῶς συνέβη;...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ἐξέρεις, καθὼς ξέρεις, ἀπὸ τὴν καρδίᾳ της...
ΕΡΜΑΝ.—Ναί, μὰ πῶς, ἔτσι, ξαναγιά;...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ἐξῆρα καὶ ἐγὼ... Εἶχε λάβει αὐτὲς τὲς ἡμέρες ἓνα γράμμα ἀπὸ μὴ φιλῆς της καὶ εἶχε στενοχωρηθεῖ... Ποῖος ξέρει τί εἶχε πᾶθει;... Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ γράμμα... Κι ἔξωρα, χθὲς τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὅρα ποῦ ἔκανε τὸν περιπατὸ τῆς στὸν κήπο, ἐβγάλε μὰ κραγιὸν πόνου καὶ σωματικῆς ἀνάσθητης... Ὅταν πῆγα κοντὰ της, ἡ καρδίᾳ της δὲν χτυποῦσε πειά...
ΕΡΜΑΝ.—Φταγέ μου φίλε... Πόσο θὰ ὑπέφερες! Εἶνε ἀπίστευτο!... Μὴ γυναικὰ τόσο νέα!...
ΟΛΓΑ.—Ἦσαστε στὸ Σεβενίνγκεν;...
ΕΡΜΑΝ.—Μάλιστα... Καθίσατε σὲ μὴ βέλλα κοντὰ στὴ θάλασσα...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν ἦσουν μόνοι;...
ΕΡΜΑΝ.—Ὅχι, ἦμουν σὲ μὴ φιλικὴ οἰκογένεια... (Σιγῆ. Ὁ Ἔρμαν κοιτάζει γύρω του πὸς σαλονιά τῆς Ἐβελίνας).—Τὶ θὰ κἀνῃς τώρα, ἀγαπητέ μου φίλε;...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τὶ θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό;
ΟΛΓΑ.—Πῆτε του καὶ εἰπτε, κύριε Ἔρμαν, διὲν δὲν ποτεῖ νὰ μείνῃς μόνοι του ἐδῶ πέρα...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ χάσω τὴν ἡσυχία μου...
ΕΡΜΑΝ.—Τὸ λές τώρα, γιατί δὲν σ' ἀφίνει ἀ-

κόμα ὁ πόνος νὰ καταλάβῃς τί ἔχασες... Ἄβριο ὅμως, ὅταν δεῖς διὲν εἶσαι ὀλομόναχος...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θὰ συνηθίσω...
ΕΡΜΑΝ.—Ὁ, δὲν εἶνε τόσο εὐκολο... Ἔλα καλύτερα μαζί μου... Ἔλα νὰ γυρίσουμε κοντὰ στὴ θάλασσα...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θέλεις λοιπὸν νὰ φῆγῃς;
ΕΡΜΑΝ.—Ναί, μαζί σου. Θὰ περῶσῃς λίγες ἡσυχῆς ἡμέρες κοντὰ μας...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Κοντὰ σας;
ΕΡΜΑΝ, (λίγο στενοχωρημένος).—Ναί...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν καταλαβαίνο...
ΕΡΜΑΝ.—Ναί, δὲν εἶμαι μόνος στὸ Σεβενίνγκεν... Θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ἄστε! ἀπὸ λίγες ἡμέρες... Μὰ ἀφοῦ ἔπνε τώρα λόγος...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Λοιπὸν;
ΕΡΜΑΝ.—Ἀρραβωνιάστρια ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἐκεῖ κάτω, στὸ Σεβενίνγκεν...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (μὲ μὴ πιγμένη κραγιὸν).—Ἄ!...
ΟΛΓΑ, (τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς, κάνει νόημα τοῦ Ἔρμαν νὰ σωπάσῃ).—Ροβέρτε, πρέπει νὰ μείνῃς μαζί μας... Αὐτὸ μὸς ἔλεγε σήμερα ὁ ἄντρας μου...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (κατὰ χλωμος, σὰν νὰ μὴν τὴν ἀκούσε, κοιτάζει μ' ἓνα βλέμμα μίσους τὸν Ἔρμαν).—Πότε ἀρραβωνιάστριζες;
ΕΡΜΑΝ, (δειλά).—Πρὸς πέντε ἡμερῶν...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια. Μὲ βραχνὴ φωνή).—Τὸ ἤξερε ἡ Ἐβελίνα;
ΕΡΜΑΝ, (τὰ ἔχει χάσει καὶ δὲν ξέρει τί ν' ἀπαντήσῃ).—Ἡ Ἐβελίνα;... Ὅχι...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὸν τραντάζει ἄγρια).—Ἀπάντησέ μου!...
ΕΡΜΑΝ, (σκύβοντας τὸ κεφάλι).—Ναί... Τῆς τὸ εἶμα γράψι...
ΟΛΓΑ, (μ' ἓνα πιγμένο κλάμμα).—Ἄ! Τὶ φωνὴ!...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἀφίνει τὰ χέρια του νὰ πέσουν σὰν παρὰλυτα καὶ ἐξασπεί σ' ἓνα ἀνοικτὸ παράθυρο κλάμμα).—Δολοφόνε!... Πῶς τόλμησες νὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ πέρα;... Ἀνανδρε! Ἄνανδρε!... Σκότωσες τὴν γυναικὰ μου σ' ἀρκατοῦσ!... Δολοφόνε!... Φρίγγα! Φρίγγα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου!... (Συριάζεται κλαίγοντας σὲ μὴ πολυθρόνα. Ἡ Ὀλγα πηγαίνει κοντὰ του καὶ τοῦ χαιδεύει τὰ μαλλιά. Ὁ Ἔρμαν, κατὰ χλωμος, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ φεύγει ἀ θόρυβο, ἐνὸς πέφτει ἄγρια ἡ αὐλαία).

ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ
 ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
 ΠΩΣ ΜΙΑΘΥΣΕ Ο ΖΑΝ ΜΠΑΡΤ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ὅλα τελείωσαν πειά... Εἶνε ἀπίστευτο!...

Μὰ μὲρα ὁ περιφάνιος Γάλλος κωνσάρος Ζάν Μπάρτ, ὁ ὁποῖος κωνσάρος τὸν Βερσαλλίων γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στὴ βασιλέα Λουδοβίκο ΙΑ'.
 Ἐνὸς λοιπὸν καθόταν στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς ἀνακτοῦσ καὶ κάπνιζε τὸ τομπούκα του μπροστὰ σ' ἓνα ἀνοικτὸ παράθυρο, ἄκουσε πῶς του μὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:
 —Ἐξοχότατε Ζάν Μπάρτ, αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Μεγαλειότατος εὐδόκησε νὰ σὰς διορίσῃ ὑποναυαρχο.
 Ὁ Ζάν Μπάρτ γύρισε τὸ κεφάλι του ἀργά-ἀργά, εἶδε ὅτι ἐκεῖνος πὸς τοῦ ἀνήγγειλε τὸν διορισμὸ του ἦταν ὁ ἡπαστασιῆς τοῦ βασιλέως καὶ χροῖς νὰ βγάλῃ κἀν τὸ τομπούκα ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀπάντησε:—Ἔγχε του!... Ὁ Μεγαλειότατος ἔκαμε πολὺ καλά!
 Ἡ ἀπάντησ αὐτὴ ἔταραξε τὸν ἡπαστασιῆ, ὁ ὁποῖος ὁπόσο ἔσπευσε νὰ τὴ μεταβιβάσῃ στὸ βασιλεῖα, προσθέτοντας μάλιστα:
 —Ἡ ἀπάντησ τοῦ αὐτοῦ, Μεγαλειότατε, ἐλέγθη μὲ τέτοιον ἀπότομο καὶ σχεδὸν θρασὺ τρόπο, ὥστε μὴ ἔκαμα νὰ τὰ χάσω!
 —Δὲν ἔπρεπε νὰ παρεξηουθῆτε, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος. Ἡ ἀπάντησ τοῦ Ζάν Μπάρτ δείχνει ἄνθρωπο πὸς ἔχει ἐπίγνωσι τῆς ἀξίας του καὶ ὁ ὁποῖος, καθὼς ἐλιπύσῃ, γρήγορα θὰ μὸς ἰδῶσῃ καὶ νέα δείγματα τῆς ἰκανότητός του.
 Καὶ πράγματι, τὰ γεγονότα δὲν διέψευσαν θάλοου τὸν Λουδοβίκο ΙΑ'.

